

De Lucian Blaga

- Fragment -

Cam din același timp mă urmărește și amintirea unei zile când am pus la încercare cerul. Umblând o dată pe uliță cu ochii în sus, am băgat de seamă că cerul venea tot cu mine. Zenitul se mișca din loc – ținându-se neîntrerupt deasupra mea! Era o descoperire cu totul nouă, pe care mă simțeam obligat s-o păstrez ca un mare secret în cel mai ascuns ungher al inimii. Începeam să-mi tălmăcesc viitorul pe linia de vis a acestei descoperiri, încât pentru nimic în lume nu m-aș fi încumetat s-o împărtășesc și altora. În fiecare zi puneam zenitul la încercare dacă se mai ține pe urmele mele sau nu. Aș fi fost fără îndoială dezamăgit de moarte să fi aflat într-o zi că zenitul mă trădează. Și continuam să țin taina sub trei lacăte și șapte peceti. Totuși odată, în răgazul dintre două jocuri, îi spun lui Adam al Vicii cât de ales este creștetul meu sub țaria cerului. Numai că Adam își ridică și el ochii – și o ia razna. Pe urmă se întoarce și-mi zice: „Și cu mine vine cerul!” L-am privit cu un zâmbet de milă, cu îndoială apoi și pe urmă cu nedumerire. Adam își întărea cele spuse cu un „zău curat”, formula curentă a jurămintelor în sat. „Zău curat – nu minți?” îl mai întreb o dată, cu toate că știam că orice asemenea întrebare era de prisos. „Zău curat – că nu mint”, făcu încă o dată Adam, c-o hotărâre ce mă rușina. Formula era pentru noi prea sacră decât să mai fi putut sta la îndoială. Eram dezolat că nu mă dovedeam a fi singurul ales, dar în aceeași clipă un alt gând mă îndruma către o nouă încercare. „Ascultă, Adam, îi zic, tu s-o iei pe uliță în sus, eu o iau pe uliță în jos. Dacă cerul se ține de tine, cum zici, și vine și cu mine, cum zic, atunci crapă și zărim ce-i acolo înăuntru. Poate că o să vedem chiar îngerii...”. Și Adam, înduplecat și el de logica mea, ce părea încheată fără greș, o luă pe uliță în sus, iar eu pe uliță în jos. După ce mântuirăm suta de pași fără de a auzi nici un pocnet de grinzi cerești în înalt, ne oprirăm. Țaria albastră nu s-a despiciat. Ne-am apropiat iarăși unul de celălalt. „Mergea cerul cu tine?” îl întreb. „Mergea”, zice Adam. „Și cu mine mergea”, răspund eu, „dar atunci de ce nu crapă în două?”.